

kirkeligt sømmeligt. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved. — Den ærede Ordfører rettede en direkte Henvendelse til mig og manede mig til at huske paa mit Medansvar i denne Sag. Ja, det husker jeg meget vel. Jeg ved nok, jeg har et Ansvar baade som Minister og som Rigsdagsmand. Men, mine Herrer, de have alle sammen et Ansvar. Alle Medlemmerne ogsaa i dette Ting have et Ansvar for den Tilstand, vi sidde i, og have et Ansvar for, om den Tilstand skal fortsættes; eller om vi skulle ind i virkelig folkekirkelige Tilstande, som Kirken kan være tjent med. Og nu kan den ærede Ordfører jo nok sige, at det er ham en stor Beroligelse, at vi blive i den nuværende Tilstand, hvis vi ikke faa noget nyt. Men jeg forsikrer det ærede Medlem, at der er mange kirkelig-sindede Mænd og Kvinder her i Landet, som ikke selv skulle giftes, og hvis Børn heller ikke ere udsatte for de Vanskeligheder, den bestaaende Tilstand kan medføre, men som desuagtet ikke føle sig beroligede ved at blive i den bestaaende Tilstand, fordi de føle, at naar Kirken lider, lide de med, fordi de føle, at de som Medlemmer af Folkekirken ikke kunne undrage sig de Mangler, som selve Kirken lider under, og heller ikke kunne undrage sig det Ansvar, som vi i saa Henseende maa bære. Derfor tror jeg, at ærede Medlemmer ikke for stærkt skulle slaa sig til Ro med de Udtalelser, at saa blive vi ved det bestaaende. Naar jeg har nævnt Vanskelighederne ved det bestaaende, er det netop for at vise, at der er god Opfordring til at enes om noget andet og bedre, og jeg skal erklære mig villig til og har hele Tiden erklæret mig villig til at enes om noget andet og bedre. Men det, der her er foreslaaet fra Flertallets Side, er jeg overbevist om, at jeg ikke kan faa Folketinget til at gaa ind paa. Jeg har prøvet det i 1895—96, men det mødte Modstand fra alle Sider, ogsaa fra Højres Side i Folketinget. Det bliver ikke ført igennem i Folketinget. Det er muligt, at man mener heroppe, at det kun er Talemaader, at Ministeren godt kunde presse det igennem; det kan jeg slet ikke. Og naar jeg oven i Købet, efterhaanden som Tiden gaar, efterhaanden som jeg har set paa Tilstanden, maa erkende for mig selv, at det ikke er nogen heldig Ordning, at den vil medføre mange Vanskeligheder, kan jeg ikke stærkt nok lægge det høje Ting paa Sinde at søge en anden Vej, som bedre løser Vanskelighederne. Jeg siger

ikke, at Regeringsforslaget er et non plus ultra, at der ikke er andet end det, men hvis vi virkelig skulle fremad og ikke slaa os til Ro med det bestaaende, maa vi tage os sammen og se, om vi ikke under Følelsen af vort Ansvar kunne finde noget, der kan bringe Kirken ud af de Vanskeligheder, den i Øjeblikket befinder sig i. Dette Forslag løser ikke Vanskelighederne, og det bliver efter mit Skøn ikke vedtaget, der kan ikke komme nogen Lov ud deraf. Selvfølgelig kan man lade det gaa videre til det andet Ting og lade dette faa Lov til ogsaa at sige sin Mening, saa kunne vi atter tales ved. Jeg betragter ikke Sagen som forkastet, fordi Landstinget vedtager dette, men jeg saa hellere, at Landstinget vedtog det foreliggende Lovforslag, som kunde føre os nærmere til Maalet, end dette kan føre os.

Da ingen flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Det af Udvalgets Flertal under Nr. 1 stillede Ændringsforslag om en ny Affattelse af Lovforslagets Tekst (se Tillæg B., Sp. 1872)

vedtoges med 28 Stemmer mod 19.

Flertallets Ændringsforslag under Nr. 2 til Lovforslagets Titel (se Tillæg B., Sp. 1874) og det saaledes ændrede Lovforslags *Overgang til 3die Behandling* vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ligning af Bidrag til Sognekirker i Kjøbenhavn.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Som ærede Medlemmer ville erindre, blev der i Fjor vedtaget et Lovforslag om Ligning af Bidrag til Sognekirker i Kjøbenhavn, der blev ophøjet til Lov. Loven gjaldt for et Aar, og Ligningen er nu anordnet, og anordnet med et Beløb af 233,000 Kr. I Loven hed det, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse skulde afgive Erklæring i Sagen, og det er ogsaa sket. Kommunal-